

offentliggjøres i Bladene. Jeg har ikke Spor af ikke fjerneste Medlidenhed med dem, der ville bedrage og allermindst, naar det er Folk, der sidde i en stor Virksomhed, saa er det lumpent, saa skulle de straffes; men jeg holder ikke af dette „i Bladene.“ Jeg holder ikke af, at se en Mand kræve sin Skyldner i Bladene. Jeg synes, at det er en Plej paa den Mand, der kræver saaledes; jeg kan ikke lide det. Jeg kan mulig have et feilt Syn derpaa, men jeg i alt Fald faaer et høit ubehageligt Indtryk af at se den, der nedlader sig til Sligt. Skylderne blive nok alligevel bekendte. Saadanne Bedragerier have vi jo havt; der er adskillige store Firmaaer, som ere grebne i Toldsvig, uden at det paa nogen Maade er blevet nogen Hemmelighed, at de ere grebne i det, og det behøver det heller ikke at være; men denne Bestemmelse holder jeg ikke meget af. Det er ikke af Medlidenhed; men det er nærmest af Hensyn til den, som skulde foranledige det i Bladene. Fremdeles bestemmes der samme Paragraf, at urigtig Angivelse til Udførsel af Vandet af stattede Øl som stattepligtigt skal straffes meget høit med Bøder fra 1.000 til 5.000 Kr., men lig urigtig Angivelse kan jo ske ved en Feil. Folkene kunne f. Ex. føre med de feile Justrager, og derved kunde det komme frem. Overalt, hvor der ikke er tilligtet, eller hvor det ikke er godtgjort, at der er Tendants til Bedrageri; der bør man holde sig til den almindelige Størrelse af Multier og kun straffe strengt der, hvor der er Tale om Bedragerier; i saa Fald tror jeg, man ubetinget enten skal sætte Fængsel eller baade Multier og Fængsel. — Saa er der en Bestemmelse om, at Bryggeren hester for sine Folks Bøder. Det kan jeg ikke rigtig forlige med min Retfærdighedsfølelse; naar Bryggeren bitterlig er uden Skyld og har paalaagt sine Folk at være nøiagtige og ikke foretage nogen Defraudation, saa er det noget haardt, at han skal betale for de Andre, naar de have gjort det direkte mod hans Villie, og jeg tror ogsaa, at det kunde føre til adskillige Prellerier. En Arbejder, en Bogholder, en Striver kunde have en Ven udenfor Bryggeriet. Manden paa Bryggeriet kunde foranledige, at der blev begaaet Noget, som kom ind under disse Straffebestemmelser, og saa gaar den gode Ven, der ikke er paa Bryggeriet, hen og anmelder det. Han faar en Ducor, og den dele de saa bagefter; men Bryggeren maa betale baade Bøden og desuden saae sit Navn blameret for denne Overtrædelse. Jeg tror nok, at man bør stride til en Forandring paa dette Punkt. Det er forudsat, og jeg skal ikke benegte

Rigtigheden deraf, at Spiritusfabrikationen vil blive indskrænket ganske betydeligt, indtil det halve, hvorved Brænderiernes Antal, som jeg antager er c. 120 — jeg veed det ikke, i 1887 var der 144, men Antallet er rimeligvis formindsket en Del — sandsynligvis vil vinde ind til 10 eller maaste 20. Derved vil Kontrollen med Brændevin, som nu paahviler Toldvæsenet, saa at sige forsvinde, og naar man undlader at træffe det overgjærede Øl med ind under Bestatningen, antager jeg, at Kontrollen kunde udføres i alt Fald adskilligt billigere, end efter hvad her er beregnet. Der staar i § 22, at naar denne Skat indføres, skal Bryggeren fremlægge Bøgerne for sidste Opgjørelse for de ved Kontrollen ansatte Embedsmænd. Na, jeg synes, at det er en for rigoristisk Bestemmelse, og jeg ser egentlig heller ikke Nytten af den. En Mand kan maaste have ført et meget tarveligt Bogholderi, og i dette muligvis have Noget, som aldeles ikke vedkommer Trediemand. Jeg synes derfor ikke, at man bør give denne Lov en saadan tilbagevirkende Kraft, at Bryggeren skal være pligtig til at fremlægge Regnskab for fra den Tid, da han virkelig faaer med Toldvæsenet at bestille.

Med Hensyn til Brændevinsbestatningen er dette Skridt, at sætte Skatten op til 100 Ore for hver Pot Spiritus af 100 pCt. Styrke, vel stort, navnlig sammenlignet med Ølskatten. Man har vistnok ladet sig vildlede til dette af Theorien om at beskaffe Alkoholen alene. Jeg tror, at man deri har grebet feil; thi naar man vil have en Forbrugsstat, maa man vel nærmest beskaffe efter den Underst, hvori den vedkommende Vare staar, efter det Begjær, der er efter den, efter hvor nødig man vil af med denne Vare. Det kan ikke nytte, at man lægger stor Skat paa Ting, som Folk ikke bryde sig om, thi saa lade de være at bruge den Slags Ting. Øvre i Sverige er der ganske vist høi Skat, og der vilde altsaa ikke være Noget i Veien for, at man ogsaa kunde indføre en saadan her; men det kommer altfor pludselig. Det kommer saa pludselig, at dersom dette Forslag vedtages, feie vi med et Pennestrog ud af Verden mindst 100 Næringsbrugere, der have indrettet sig i god Tro paa, navnlig paa Grund af den sidste Lov, at de nu havde en vis Respit, hvori de kunde arbejde i Fred og Ro. Det er i hvert Fald Folk, som have en Del Formue og have deres Eiendom, og Redskaber indrettede paa denne Fabrikation. Naar nu denne Lov gaar igjennem, ere de saa godt som bløtte bort; de ville sagtens kæmpe en haard Kamp i nogen Tid, men Resultatet